

120

UCHWAŁA SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 17 maja 1991 r.

Do klęsk społecznych dzisiejszej doby należy zjawisko przerywania ciąży, które w Polsce ma zasięg masowy. Zrodziło to w społeczeństwie groźną postawę lekceważenia dla wartości poczętego życia ludzkiego i postawę braku odpowiedzialności za własne poczynania. Stąd konieczność zmiany tego stanu rzeczy.

Przedstawione Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej próby ustawodawcze i projekt uchwały o referendum nie mogą jednak doprowadzić do celu, jakim winna być zasadnicza zmiana postaw wobec poczętego życia ludzkiego i jego ochrona. Projekty ustaw „o ochronie prawnej dziecka poczętego” i „o prawie do rodzicielstwa, ochronie poczętego życia ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży” zostały opracowane w atmosferze wielkich napięć i sporów światopoglądowych, bez dostatecznej troski o następstwa prawne. Liczne wzajemnie sprzeczne wnioski mniejszości stwarzają ryzyko uchwalenia ustawy wewnętrznie sprzecznej. W tej sytuacji końcowy wynik głosowań może zaowocować ustawą, która nie zadowoli nikogo i której skutki nie są możliwe do przewidzenia.

Uważamy, że odbudowanie szacunku do życia ludzkiego i poczucia odpowiedzialności za rodzicielstwo wymaga równoczesnego podjęcia wielokierunkowych działań, które złożą się na długofalową i rzeczywiście skuteczną politykę społeczną.

Z uwagi na powyższe Sejm postanawia nie rozpatrywać ani projektu uchwały o referendum, ani obu projektów ustaw przedstawionych Wysokiej Izbie.

Jednocześnie Sejm uznaje za konieczne:

- przygotowanie i przedłożenie Sejmowi przez Rząd planu działań, które zwiększą stopień skutecznej opieki nad matką, dzieckiem i rodziną,
- opracowanie programu oświaty seksualnej oraz przygotowania do życia w rodzinie,
- rozpatrzenie przez Komisję Konstytucyjną projektu przepisu w ustawie zasadniczej o ochronie prawnej poczętego życia ludzkiego,
- zmianę ustawy o zawodzie lekarza z 1950 r., która dopuszcza dokonywanie przerywania ciąży w gabinetach prywatnych.

Sejm stwierdza, że ustawa z dnia 27 kwietnia 1956 r. wymaga uchylecia w możliwie szybkim terminie. W tym celu zwraca się do Rządu o ustalenie możliwości prawnych uchylecia wymienionej ustawy i przedstawienia stanu pracy nad nowym kodeksem karnym w odniesieniu do sprawy przerywania ciąży.

Sejm wyraża przekonanie, że takie działania mogą rokować opanowanie klęski społecznej przerywania ciąży, wpływając skutecznie na zmianę postaw ludzkich i stwarzając równocześnie sprzyjające warunki dla odpowiedzialności za życie człowieka.

Marszałek Sejmu: *M. Kozakiewicz*

121

ZARZĄDZENIE MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ

z dnia 9 maja 1991 r.

w sprawie szczegółowych zasad i trybu nadawania „Medalu Komisji Edukacji Narodowej” oraz ustalenia jego wzoru i sposobu noszenia.

Na podstawie art. 51 ust. 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. — Karta Nauczyciela (Dz. U. Nr 3, poz. 19, Nr 25, poz. 187 i Nr 31, poz. 214, z 1983 r. Nr 5, poz. 33, z 1988 r. Nr 19, poz. 132, z 1989 r. Nr 4, poz. 24 i Nr 35, poz. 192 oraz z 1990 r. Nr 34, poz. 197, Nr 36, poz. 206 i Nr 72, poz. 423) zarządza się, co następuje:

§ 1. Medal Komisji Edukacji Narodowej, zwany dalej „Medalem”, będzie nadawany za szczególne zasługi dla oświaty i wychowania w zakresie nauk pedagogicznych, twórczości dla dzieci i młodzieży oraz działalności dydaktycznej, wychowawczej i opiekuńczej, a zwłaszcza:

- 1) autorom wybitnych prac pedagogicznych, wyróżniających się podręczników, skryptów i pomocy naukowych,
- 2) nauczycielom, nauczycielom akademickim, bibliotekarzom, instruktorom praktycznej nauki zawodu, innym pracownikom szkół, innych placówek oświatowo-wychowawczych, opiekuńczo-wychowawczych, szkół wyższych — za co najmniej 5-letnią wzorową działalność dydaktyczną, wychowawczą i opiekuńczą oraz w zakresie rozwoju czytelnictwa, w szczególności wśród młodzieży szkolnej, a także wyróżniającym się organizatorom procesu dydaktycznego i pracy szkół oraz szkół wyższych,
- 3) autorom utworów literackich, popularnonaukowych, dzieł scenicznych, muzycznych, plastycznych, filmo-

wych, widowisk telewizyjnych i audycji radiowych, które wywierają szczególnie wartościowy wpływ wychowawczy na dzieci i młodzież,

- 4) działaczom społecznym, fundatorom oraz innym osobom, których działalność wydatnie przyczynia się do rozwoju oświaty i wychowania oraz szkolnictwa wyższego,
- 5) wyróżniającym się pracownikom nadzoru i doradztwa pedagogicznego.

§ 2. Medal nadaje Minister Edukacji Narodowej z własnej inicjatywy albo na wniosek:

- 1) właściwego terenowo organu rządowej administracji ogólnej (wojewody, kierownika urzędu rejonowego), specjalnej, a także organu samorządu terytorialnego,
- 2) ministra (kierownika urzędu centralnego), rektorów szkół wyższych, instytucji, organizacji społecznych lub stowarzyszeń, prowadzących statutową działalność oświatowo-wychowawczą i kształcenie artystyczne, a także związków zawodowych.

§ 3. 1. Wniosek o nadanie Medalu powinien zawierać:

- 1) dane osobowe oraz dane o przebiegu pracy zawodowej osoby przedstawionej do wyróżnienia,